Creatorul posedat de ideea capodoperei sale

On Septembrie 20, 2014

Concepe o creație care să-și tragă seva din fluxul primar al ideilor de bază care te călăuzesc, încât să pui stăpânire pe ceea ce te definește.

Eisenstein vorbește – deocamdată în generalități – despre bucuria de a avea la îndemână un scenariu foarte bun, îl cucerește simplitatea lui și declară că filmul său va fi unul despre copii și adulți, pentru adulți și copii. Cel ce cunoaște însă antecedentele nu se poate lăsa amăgit de linearitatea acestui start.

Filmele sale, devenind construcții complicate, cunosc totdeauna în desfășurarea lor o arborescență crescută violent, dar organic din substanța ideii inițiale. Este parcă erupția vegetală din Mexicul tropical, multitudinea luxuriantă a ideilor inundând întreaga arie a creației, trăgându-se seva din fluxul primar al ideii de bază. Există totdeauna în creația lui Eisenstein această violență explozivă a inspirației, care pune stăpânire pe tot, se amplifică în cascade, un gând cheamă alte zeci, într-o reacție în lanț aparent nestăvilită și parcă universală, care însă se ordonează cu rigoare pe liniile directoare ale unei concepții matematic precise ale unor preocupări perene și riguros urmărite.

*Cu atât mai ciudat fenomenul, dacă știm – și o știm ! - că acest creator, posedat parcă exclusiv de ideea filmului, are totdeauna puterea – și nevoia – să urmărească paralel și alte idei, diferite: abstracțiuni teoretice sau pur și simplu alte proiecte de film. **

Leadership: Te servești de liniaritatea unui start care se concentrează mai mult pe încercarea de a dezvolta așa numita „autonomie profesională”?

Dacă încerci să îți croiești drum pe lângă concepția ireproșabilă, conform căreia leadershipul posedă un anume fel de unitate, bazată nu doar pe cunoaștere, ci și pe responsabilitatea de a fi tu însuți în tot ce faci și gândești, în orice moment al procesului de ascensiune, te vei lovi de o serie de întrebări și temeri. Căci întotdeauna decizia de a construi o capodoperă de artă, pusă în slujba progresului, implică o anumită violență explozivă a inspirației, care pune stăpânire pe tot ceea ce încerci să scoți în evidență.

Şi tocmai datorită acestui aspect, verificat deseori în practică, putem vorbi despre leadership ca despre o nevoie de a modela arta prin încadrarea experimentală a ceea ce săvârșești, într-o nouă formă de percepere a ceea ce vrei să oferi. Dar mai ales a ceea este relevant în aplicarea gândirii. Ne distanțăm un pic de această ipoteză și presupunem că arta este un fel de „restaurare” a omului, venind în întâmpinarea unei viziuni aparte, care arată devotamentul pentru ceea ce îl definește, punând stăpânire pe ceea ce pare inițial explozie de bucurie și viață.

Startul pe care îl dai în dezvoltarea leadershipului este asigurat de bucuria de a avea la îndemână un mod mai simplu și mai consecvent de a construi noi repere de stil și performanță. Simplitatea este o adevărată explozie de bucurie. Dar acest start nu poate fi activat înainte de îndeplinirea condiției de bază: apărarea autonomiei profesionale împotriva mediocrității (pe care o poți învinge doar cu valoarea incontestabilă a unei gândiri științifice).

Ideea care dă orientarea creației este o emanație a inspirației ce se manifestă sub forma impulsului care străbate distanța de la abstracțiunile teoretice până la formele artistice de manifestare a simțămintelor de uimire față de tot ce-ai realizat.

Liderul este un creator, posedat parcă exclusiv de ideea creației sale, având totdeauna puterea și nevoia să urmărească paralel și alte idei, diferite: abstracțiuni teoretice sau pur și simplu alte proiecte de cercetare. Dacă lucrurile stau așa, atunci se pune întrebarea: îl ajută arta să recepteze și să înțeleagă modelele mai cuprinzătoare de adaptare profesională la noi cerințe de transformare personală?

În general cred că da, dar nu în felul în care îl presupune actul creației și valorizarea personală. Există totdeauna în acest act o violență explozivă a inspirației, care pune stăpânire pe tot, inclusiv pe ceea ce numim „artă". În acest caz leadershipul devine o construcție complicată, cunoscând totdeauna o anumită variație în configurarea structurii sale.

Leadershipul se axează pe încercarea de a-ți dezvolta o gândire care depășește limitele gândirii tradiționale, prin actul creației, prin forța creației științifice dusă până la obținerea unui rezultat definitoriu pentru ceea ce devii.

Nevoia de a urmări paralel și alte idei decât cele proprii denotă deschiderea către cunoaștere, o anumită o sofisticare a gusturilor pentru nou, o binevenită sete de expresie, o anumită doză de interes față de ceea ce gândesc ceilalți. Nu poți să amesteci două înțelesuri diferite fără să obții un al treilea înțeles mult mai apropiat de inventarea unei arte a interpretării și transformării.

Autonomia profesională este dată de însăși puterea creației de a exista și de a produce efecte pe liniile directoare ale unei concepții matematic precise ale unor preocupări perene și riguros urmărite, precum cele artistice, ideatice, culturale.

Ceea ce te definește este viziunea unei creații bogate și fundamentate în raport cu durata, acțiunile și rezultatele proiectului tău de inovare?

Creatorul posedat de ideea capodoperei sale este liderul care pune în plan profesional ceva cu totul personal, având puterea de a se depăși pe el însuși, multiplicându-și în mod creator sferele de cunoaștere.

Dacă vrei ca leadershipul să capete o valoare și un înțeles mai extins, dacă vrei să pui stăpânire pe ceea ce te definește, atunci concepe o creație care să-și tragă seva din fluxul primar al ideilor de bază care te călăuzesc. Aceste idei reprezintă saltul de la etapa extensivă la cea intensivă care impune schimbarea modelului de gândire și a modului în care îți exprimi viziunea.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatorul-posedat-de-ideea-capodoperei-sale.html